

ἀναγνώσει. Ἀπὸ τοῦ Αὐγούστου τοῦ 1872 μέχρι τοῦ Ἰουνίου τοῦ 1874 ὁ Φλωμπέρ, ἀνέγνωνε 309 τόμους, ἥτοι ἀνεγίνωσκειν ἓνα τόμον ἐντὸς δύο ἡμερῶν.

✱

Ἡ εἰκὼν τῆς Ἐπαναστάσεως.

Παρισινὸν περιοδικὸν δημοσιεύει εἰκόνα ἐκ τῆς πορτογαλικῆς ἐπαναστάσεως μετὰ τὴν ἐξῆς ἀμίμητον ἐρμηνευτικὴν ὑποσημείωσιν.

«Ὁ στρατὸς τῶν δημοκρατικῶν ἐπιτιθέμενος κατὰ τοῦ στρατοῦ τῶν Βασιλοφρόνων. Ὁ στρατὸς τῶν Βασιλοφρόνων κρύπτεται ὀπισθεν τοῦ καπνοῦ».

✱

Ἡ τυφλότης τοῦ Ὀμήρου.

Ἦτο ἀράγματι τυφλὸς ὁ Ὀμηρος; Περὶ τούτου πολλὰ ἐλέχθησαν καὶ οἱ εἰδικοί ἔχουν διχασθῇ εἰς δύο στρατόπεδα ὑποστηρίζοντα ἕκαστον τὴν ἰδίαν γνώμην μετὰ πείσματος καὶ πολλῶν ἐπιχειρημάτων, ἀρυσμένων ἀπὸ αὐτὴν τὴν Ἰλιάδα καὶ τὴν Ὀδύσειαν.

Εἰς τὰς τάξεις τῶν μὴ παραδεχομένων τὴν τυφλότητα τοῦ μεγίστου τῶν ποιητῶν, προστίθεται ἡδὴ Γερμανὸς συγγραφεὺς, ὁ Ἀρθούρος Ζβίνγκερ. Ὁ ψάλτης τῶν Τρωϊκῶν μαχῶν εἶχε τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑγιεστάτους. Ὁ Θουκυδίδης βεβαίων τὸ ἐναντίον ἐπλανήθη οἰκτρὰν πλάνην. Ἐν τέλει ὁ Γερμανὸς σοφὸς συμβουλεύει τοὺς γλύπτας νὰ μὴ παριστῶσιν εἰς τὸ ἐξῆς τὸν Ὀμηρον τυφλόν, ὥς συμβαίνει μετ' ἀγάλματα αὐτοῦ, τα εὐρισκόμενα εἰς τὸ Καπιτώλιον καὶ τὸ Βρετανικὸν Μουσεῖον.

ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΓΓΡΩΝ

— ΕΝΑ ΒΡΑΔΥ ΕΙΣ ΤΟΥ ΜΙΣΤΡΑΛ —

ΠΡΟ τεσσάρων περίπου μηνῶν, ἐφθάσαμεν ἓνα βράδυ πρὸ τῆς οἰκίας τοῦ Μιστράλ εἰς τὴν Mail ane. Ἦτο ἓνα βράδυ ἑκτακτον. Τὸ γαλήνιον φῶς τῆς σελήνης περιέβαλλεν τὴν οἰκίαν τοῦ ποιητοῦ. Ἡ μικρὰ θύρα ἠνεώχθη. Μία ὑπηρέτρια—εἰς τὴν ὁποίαν θὰ ἠδύνατο τις νὰ δώσῃ τὸ ὄνομα ὑπηρετρίας φίλης—μᾶς ὠδήγησεν εἰς τὴν αἴθουσαν. Οἱ τοῖχοι ἀσπρισμένοι μετ' ἄσβεστον, μία ὑψηλὴ ἐστία, καθίσματα ψάθινα, μία στρογγύλη τράπεζα, σκεπασμένη μετ' ἑνὴν κηρωτὴν ὀθόνην, καὶ μία ἀπλὴ λυχνία ἡ ὁποία ἐφώτιζε πάντα ταῦτα. Τὸ ἐσωτερικὸν οἰκίας ἐνὸς ἀγρότου, ἐνὸς χωρικοῦ ὁ ὁποῖος θὰ ἠγάπα τὴν σπουδὴν—διότι μετ' ὀλίγον ἐπισκέφθημεν τὸ γραφεῖον κατὰμεστον βιβλίων. Πρὸ τοῦ παραθύρου ἐν γραφεῖον ὅπου ὁ συγγραφεὺς τῆς Μιστέλλας—ὁ ὁποῖος συνδέει πάντοτε περιπατῶν εἰς τὴν ἐξοχὴν—γράφει, ἐπιστρέφων, τοὺς ὁραίους ἠλιολούστους στίχους τοῦ.

Ἦδη, εἰμεθα συνηθροισμένοι περὶ τῆς τραπέζης, εἰς τὴν μικρὰν αἴθουσαν, πίνοντες κανὲν ποτῆριον ρακίου μετ' ἡμῶν ἡ κυρία Μιστράλ γλυκεῖα, ὡραία· ἡ φίλη ὑπηρέτρια λαμβάνουσα καὶ αὕτῃ τὸ μέρος τῆς εἰς τὴν συνομιλίαν· ὁ Pain-Perdu, ὁ οἰκιακὸς κύων τοῦ διδασκάλου, εἰς κύων μαῦρος μετ' ὀφθαλμοὺς θολοὺς, ὁ ὁποῖος φωνάζει ἀπὸ χαρὰν ὅταν τὸν χαϊδεύουν καὶ ζητεῖ νὰ δαγκάσῃ ἐξ εὐγνωμοσύνης. Καθαρὰ ἐνδεδυμένος, μετ' ἑνὴν ἐρυθρὸν λαϊμοδέτην, τὸν ἐπαρχιακὸν τοῦ πῖλον εἰς τὸ ὀπισθεν μέρος τῆς κεφαλῆς, ὁ Μιστράλ εἶνε ἐκεῖ, ἡσυχος καὶ μειδιῶν. Πρὸ ὀλίγου ἐφ' ἀμάξης, ἐνῶ μεταβαίνο-

μεν εἰς τὸ Saint-Remy, μᾶς ὠμίλησε μετ' ἡμῶν καὶ ἀδιάφορον φωνὴν τοῦ. Μᾶς εἶπεν ἱστορίας τῆς ζωῆς τοῦ: τὴν ἀρχὴν τοῦ σταδίου τοῦ, τὸν γάμον τοῦ, τὴν παιδικὴν τοῦ ἡλικίαν· ἐν ἀκούσιον καὶ ἐπαναλαμβανόμενον λουτρὸν, ἀκολουθούμενον ἀπὸ μίαν αὐστηρὰν πατρικὴν διδρῶσιν. Τὸ γιλέκον τοῦ πάππου τὸ ὁποῖον ἐπῆρε μίαν ἡμέραν καὶ ἐφύλαξεν ἕκτοτε εἰς τὸ ἐρμάριον μετ' σεβασμίαν προσοχὴν. Ἀκόμη τώρα ὁμιλεῖ, ἀστείεῦεται, καπνίζει τὸ τελευταῖον σιγάρον τοῦ... Αἰφνιδίως ὁ νεώτερος τοῦ «ὁμίλου», ὁ μόνος ἄγαμος, θέτων ἐν ποτῆριον ἐπὶ τῆς τραπέζης τὸ σπᾶ. Ἐγελάσαμεν ὅλοι, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς καλῆς ὑπηρετρίας καὶ ἐφωνάξαμεν μετ' ἀπαιτικὴν δροσερὰν φωνήν.

— «Θὰ παντρευθῇ στὸ χρόνον».

Καὶ τοιοῦτοτρόπως γελῶντες ἐγκατελείψαμεν τὴν γλυκεῖαν αὐτὴν οἰκίαν—*parva domus, magna quies*,—ὅπου διέρχονται μακρὰν τοῦ θορύβου τῶν πόλεων, πλησίον αὐτῶν τῶν χωρικῶν τοὺς ὁποίους τόσον ἀγαπᾷ καὶ τοὺς ὁποίους τόσον καλὰ ἄδει, αἱ πλήρεις ἐργασίας ἡμέραι τοῦ ποιητοῦ...

JACQUES NORMAND

Κέρκυρα

(Μετέφρασε Τάκης Λάσκαρης)

ΜΕΙΔΙΑΜΑΤΑ

Δραματικὸς συγγραφεὺς (διαβάζον τὴν λίστα τοῦ ἐστιατορίου.)—Κ' ἐδῶ τὰ καλλιτέρα μ' ἔρη τὰ ἔχουν σβύσει!

✱

Α' δραματικὸς—Σὲ βοηθεῖ ἡ γυνὴ σου εἰς τὴν ἐργασίαν σου;

Β' δραματικὸς.—Καὶ ποῦν μάλιστα—κάθε μέρα μου κάνει καὶ μία σκηνή.

✱

Κυρία.—Ἄν θέλτε νὰ ζωγραφίστε τὸ πορτραῖόν μου, σὰς λέγω πῶς δὲν μπορῶ νὰ βγάλω τὸ καπέλλο μου.

Ζωγράφος.—Ὑψιστε Θεέ, τότε κυρία, πρέπει νὰ πᾶτε σ' ἓνα τοπιογράφον!

✱

Αἱ παρεξηγηθεῖσαι δάφναι.

Χωρικός (πρὸς τὴν γυναῖκα τοῦ ἐπιστρέφοντος ἀπὸ τοῦ θεάτρου κατόπιν εὐεργετικῆς.)—Καὶ λὲς πῶς ἀπέθανεν ἀλήθεια αὐτ' ἐς ἀτάνω εἰς τὴν σκηνήν; Δὲν τὸ πιστεύω, γυναῖκα.

Χωρική.—Ἄκου τί σοὶ λέω, ἄνδρα, βέβαια ἀπέθανε, ἀφοῦ στὸ τέλος ἔφεραν αἶμην σκηνὴν τόσα στεφάνια!

✱

Εἰς τὴν ἐξοχὴν.

Ἡ μικρὴ (βλέπουσα μαλλιαρὸν ζωγράφον νὰ ζωγραφίζῃ.)—Μπαμπά, κι' ἂν τοῦ κόψουν τοῦ ζωγράφου τὰ μακρὰ μαλλιά μπορεῖ νὰ ζωγραφίσῃ πάλι;

✱

Συγγραφεὺς (πηγαίνων ὀλίγον ἀργὰ στὸ θέατρον, ὅπου δίδεται μία πρώτη νέον ἔργον καὶ βλέπων ἓνα κύριον νὰ τρέχῃ γιὰ κάτι ποῦ ἐλησμοίησε).—Παρετὸν, κύριε, τί, ἔπρεε κι' ὅλας τὸ ἔργον;

✱

Μετὰ συγγραφεὺς.—Θεέ μου, κύριε διευθυντά, παραστήσατε ἐπὶ τέλους τὸ πρῶτον μου δράμα, δὲν ἔμπορῶ νὰ εἶμαι αἰωνίως ἀρραβωνιασμένη μετ' ὁριστικῶν τῶν θεατρικῶν ἔργων!

✱

—Τὶ ζωγράφος εἶνε ὁ γυῖός σας ; Θὰ ζωγραφίσῃ βέβαια ὥρατα πράγματα ;

—Ὅχι, εἶνε πορτραίτις.

*

—Ἔχω τὸ σπάνιον προσὸν νὰ μαγεύω τὶ σκέπτεται καθεὶς γιὰ μέγα.

—Ἄλλ' αὐτὸ θὰ εἶνε λίαν δυάρεστον γιὰ σᾶς.

*

Ξενοδόχος.—Καρεῖς δὲν εἶπε τίποτε ἕως τὴν ὥρα γιὰ τὸ κρασί μου, μόνον σεῖς, κύριε.

Πελάτης.—Ἀλλὰ εἶμαι κ' ἐγὼ τεχνοκρίτης.

*

Ὁ διευθυντὴς τοῦ θεάτρου τοῦ χωριοῦ.—Τί, ἄθλιε, σε βρῖσκω πεσμένον ἐμπρὸς στὰ πόδια τῆς γυναίκας μου;

—Μὰ, κύριε διευθυντά, εἶνε μονάχα δοκιμὴ.

—Ἔξω ἀπ' ἐδῶ—ἡ γυναῖκά μου δὲν μπορεῖ ν' ἀν-
δέξῃ σὲ καμμιά δοκιμὴ, τὸ ξέρω αὐτό.

ΝΕΑ ΕΛΛΗΝΙΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΣ

Ἡ δεσποινὶς Κάκια Κοκκινάκη ἐπὶ μακρὸν διαμέτεια ἐν Ρωσίᾳ, ἔνθα εἶνε ἀπεκατεστημένη ἡ οἰκογένεια τῆς, διήλθεν ἐσχάτως ἐξ Ἀθηνῶν, ἥδη δὲ διαμένει ἐν Μιλάνῳ πρὸς τελειοποιεῖσιν τῶν μουσικῶν σπουδῶν τῆς.

Ἡ φωνὴ τῆς, ὡς μεσοφώνου, λίαν ἐξετιμήθη ὑπὸ τῶν ἐν Μιλάνῳ καθηγητῶν διὰ τὸν πλοῦτον καὶ τὴν εὐστροφίαν. Διὰ τὴν νεαρὰν καλλὴ τέχνηδα ἥτις εὐμοιρεῖ καὶ ἐξαιρετικῆς πνευματικῆς μορφώσεως ἔγραψεν τοὺς ἐπομένους ὥρατους στίχους ὁ διακεκριμένος ποιητὴς κ. Στέφ. Μαρτζώκης, ἵνα συνοδεύσουν τὴν εἰκόνα τῆς.

ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΟ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑΔΑ

Αἶδα ΚΑΚΙΑ ΚΟΚΚΙΝΑΚΗ

Σὺ, ποῦ μιὰ μέρα ἐγέννησε
Τῶν κόσμων ἡ ἀρμονία,
Στοὺς ἀετοὺς ποῦ ἀνέθρεψε
Ἡ ἔνδοξη Ἰταλία
Δεῖξε τὰ δῶρα τ' ἀφθαστα
Ποῦ κλείς μεσ' στήν ψυχὴ σου,
Κόρη χρυσῇ, θυμῇ σου
Πῶς κάτι σ' ἐσὲ ζῆ.

Ὡ τί χαρά ! Γεννήθηκες
Νᾶσαι κ' ἐσὺ μεγάλη,
Σὺ μάγισσα στὸ πρόσωπο
Καὶ στῆς ψυχῆς τὰ κάλλι.
Ὡ τί ἀπὸ σέ προσμένουμε !
Πόσες ψυχὲς θὰ ὑψώσης,
Πατρίδα θὰ μᾶς δώσης
Τῇ θεῖα φεγγοβολή.

Ρόδα στὴ γῇ νὰ στρώσουμε
Ἐκεῖ ποῦ θὰ πατήσης,
Ἄλλους ἀνθούς ἀμάραντους
Ἐχει γιὰ σένα ἡ φύσις·
Ἐν ἄλλο φῶς ἀνέσπερο
Ἐχουν τὰ οὐράνια πλάτια
Γιὰ τὰ γλυκὰ σου μάτια
Ποῦ κρύβουν μιὰν αὐγή.

Γιὰ σὲ ψηλά θὰ τρέχουμε
Μ' ὀλόφωτη τὴ σκέψι,
Κι' ἀπ' τὸ γλυκὸ τραγοῦδι σου
Κάποια ψυχὴ θὰ κλέψῃ
Μεσ' στὰ πτερὰ τὰ πάλλευκα
Κάποιο καινούργιον ἦχο,
Νὰ ἐνώσῃ μεσ' στὸ στίχο
Τὰ οὐράνια μετ' τὴ γῇ.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ

Ἡ καλλιτέχνης δεσποινὶς Κάκια Κοκκινάκη